

# Paradoxa

written by Víctor de la Torre | 23 de novembre de 2019

Va escriure Use Lahoz que «els sentiments són l'única cosa en aquesta vida que no està subjecte a la manipulació. S'estima o no s'estima i mai es tria, moltes vegades volem a aquells que menys ens convenen i que més ens poden ferir...».

Podem dubtar d'aquesta idea pensant en primera persona i podríem posar en entredit que sigui llarg el recorregut d'aquesta estima, quan la ferida és el senyal inequívoc que provoca. Amb tot, no queda lliure l'àmbit polític d'una reflexió en aquest sentit. Segons George Lakoff, les polítiques conservadores i progressistes tenen una consistència moral bàsica. Tanmateix, defensa que majoritàriament **el votant indecís escull l'opció amb la qual s'identifica encara que aquesta sigui objectivament contrària als seus interessos.**

¿Per què, llevat que fossin tremendament insolidaris alhora que uns autèntics privilegiats, hauria de regalar-li tantíssima gent el seu vot a una formació que ataca sistemàticament la riquesa cultural i obstaculitza greument el desenvolupament econòmic, tot i saber *—perquè ho saben—* del perjudici real que provoca?

¿Per què atorgar o renovar la confiança havent demostrat la seva deixadesa o incapacitat, bé sigui efectiva o de manca de propostes edificants, quant a millorar la sanitat, l'educació, els processos judicials (ja sabem com és d'injusta una justícia lenta), que no acaba mai de posar fil a l'agulla per disminuir l'atur i que, per contra, facilita l'acomiadament, grava amb impostos elevats articles de primera necessitat, desatent els col·lectius vulnerables i condemna les pensions a una pèrdua sagnant del poder adquisitiu?

Estan aprovant els atacs al dret de protesta i celebrant que

l'Estat hagi ultrapassat l'ús de la força exercint violència impunement.

Quin és el motiu?

Haurem d'abandonar l'òrbita del raonament i cabussar-nos dins la subjectivitat de les emocions i dels sentiments per entendre-ho. Fer emergir allò amb el que se senten més identificats a pesar que sigui contraproduent. Des d'aquest punt de vista pot trobar-se la idiosincràsia d'una part ingent dels vots dipositats a urnes arreu de Catalunya, en benefici de partits que actuen contra els interessos de gairebé tothom que viu a Catalunya. Avenir-se amb la nacionalitat i la seva bandera, en aquest cas l'espanyola, sustenta el maltractament endèmic d'aquest Estat cap als seus electors, en tant que individus censats al territori maltractat.

De resultes de la tradició nadalenca, veurem i escoltarem els dies vinents una munió d'estímul amb la clara intenció de fer niu sota la nostra pell. Missatges que, juxtaposats a la personal circumstància, despertaran emocions i forjaran iniciatives encaminades a envernissar amb joia l'enyor, nodrir d'esperança l'anhel i fer-nos passar contents per les caixes de pagament. El Nadal accentua estats d'ànim i sacseja voluntats. Quedem, dins i fora de casa, envoltats de tota mena d'adorns, minuciosament distribuïts, que apel·len al nostre sentiment. Carrers comercials especialment guarnits per a atreure'ns. Icones, melodies, textures i llums de tots colors. Aparadors disposats com a dreceres entre el carrer que trepitgem i l'objecte convertit en desig. Apel·lar als sentiments. Despertar les emocions ...

Serà potser, perquè no estan subjectes a la manipulació, que l'èxit rau a avançar-se inserint-la a la gènesi dels sentiments mateixos. I serà potser, també per això, que el nacionalisme espanyol gosa a Catalunya de suport i ens recorda, amb un seguit ininterromput de fets, aquell interès d'«españolizar a los alumnos catalanes». No sigui que des de

la infantesa desenvolupin un sentiment identitari català, que ja no puguin manipular.